

Bức tượng "Thương Tiếc"

Bức tượng trong Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa,
Người lính ngồi, ba lô khoác trên lưng,
Súng trên đùi, đôi mắt hướng xa xăm,
"Thương Tiếc" những người một thời quân ngũ.

Họ đã trải qua những ngày sương gió,
Nơi núi rừng hay trên cánh đồng hoang,
Giữa đạn bom trong thời buổi chiến tranh,
Sống và chết mong manh không biên giới.

Bức tượng "Thương Tiếc" ở đây an ủi,
Dáng anh ngồi sừng sững giữa trời xanh,
Những ngôi mộ tử sĩ ở chung quanh,
Nghĩa trang rộng, gió lùa trên cây, cỏ.

Anh "Thương Tiếc" cho những người nằm đó,
Ngồi đây canh cho họ giấc ngàn thu,
Gió đừng về trên mộ lạnh âm u,
Làm lạnh cả hồn người nơi chín suối.

Làm đau lòng mẹ già, con vô tội,
Những người thân yêu vẫn xót thương anh,
Trời có mưa xin hãy tạnh cho nhanh,
Đừng trôi mất nắm hương tàn trên mộ.

Bức tượng "Thương Tiếc" một ngày gãy đổ,
Nghĩa trang không còn nguyên vẹn như xưa,
Những ngôi mộ buồn cỏ dại bờ vờ,
Nhớ người thân, nhớ mùi hương khói cũ.

Bức tượng "Thương Tiếc" và hồn tử sĩ,
Vẫn gần nhau bao năm tháng đã qua,
Tình thân này, tình chiến hữu bao la,
Bỗng chia lìa. Cảnh điêu tàn, hoang vắng.

Bức tượng "Thương Tiếc" giờ đây đã mất,
Đã chết như những người lính trận kia,
Không khói hương, không tên tuổi mộ bia,
Nhưng vẫn có một linh hồn biết khóc.

Nguyễn Thị Thanh Dương